

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. S.
przy uczestnictwie J. O., I. S., E. Ś.-K., A. Ś., B. J. z domu Ś., J. Ś., Ł. Ś. i R. Ś.
o podział majątku wspólnego, stwierdzenie nabycia spadku i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w K. – w sprawie o podział majątku wspólnego, stwierdzenie nabycia spadku i dział spadku – zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 marca 2012 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących majątku wchodzącego w skład spadku i nakładów poczynionych na ten majątek. Skarżący uznał też, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie i doktrynie, że ze względu na nadzwyczajny i publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej przyczyny uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy muszą mieć walor

uniwersalny, czysto jurydyczny, oderwany od konkretnej sprawy w tym sensie, że oddzielony od dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 47, oraz z dnia 11 listopada 2014 r., V CSK 66/14, nie publ.).

Sformułowane w skardze zagadnienia są w istocie ukrytą krytyką konkretnych ustaleń i odnoszą się do konkretnych faktów, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398² § 3 k.p.c.), ale także rozmija się z istotą i celem przyczyn kasacyjnych sformułowanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W odniesieniu do „potrzeby wykładni” nawet nie wskazano, o jakie przepisy chodzi i jakie powstały wątpliwości na ich tle. Brak także uzasadnienia dla tezy o „oczywistej” zasadności skargi, bo twierdzenie, że „gdyby nie doszło do opisanych w skardze naruszeń prawa, a Sąd dokonałby prawidłowej wykładni (...) powołanych (...) przepisów, to zapadłoby odmienne orzeczenie” ma cechy sofizmu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n